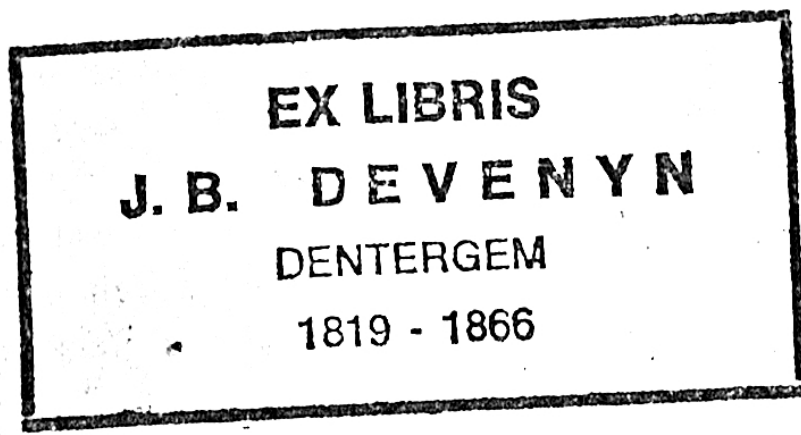

DE ONTMOETING BIJ DE BRON (1).

I

Het stadje B... ligt als een zalig Eden tusschen talrijke vlakken en dorpen, waarmede Vlaanderens bodem bezaaid is, te midden eener prachtige vallei te rusten.

Aangenaam, verrukkend is het gezicht, dat dit stadje bij eenen frisschen lentemorgend aanbiedt. De afwisselende daken zijner nette gebouwen, die bij het opgaan der zonne tegen te glanzen, en waartusschen hier en daar eene spitse torennaalde ten hemel schiet, de menigte lusthoven en stille boschjes, die zich in het ronde vertoonen; het velerlande hoogstammig geboomte met zijn groenend loover; dit alles is zoo schilderachtig, zoo wegslepend schoon, dat de

---

(1) Aan deze novelle werd in den prijskamp, door de redactie van het *Nederlandsch Tijdschrift* uitgeschreven, de tweede prijs toegekend.

opmerkelijke aanschouwer, betooverd, zich in een ander oord waant heengevoerd, en een genoegē smaakt, dat hij nooit ergens elders heeft mogen genieten.

Dit stadje werd door mijnheer van Zandbergen, eenen rijken koopman, die aan zijnen handel een einde had gesteld om het overige zijner dagen, in gezelschap van zijnen eenigen zoon, in rust te slijten, tot verblijfplaats gekozen.

Adolf, zoo heette's koopmans zoon, — was een twintigjarige jongeling, vriendelik van voorkomen en mild met natuurgaven bedeed. Hij had eene sterke neiging voor wetenschappelijke studiën, en vond er een bijzonder vermaak in, des morgens vroeg de grootsche natuur in heure ochtendpracht te aanschouwen en te bewonderen.

Sedert de weinige dagen, dat Adolf te B... woonde, had hij nog niet eenmaal nagelaten zijne aangeboren neiging door eene lange en verkwikkende morgendwandeling te voldoen. Meestentijds echter bepaalde hij zich met de paden van zijnen hof te doorstappen; doch hij had ook reeds eenige malen de stad verlaten om zich in de ruime velden te begeven.

Dan, op eenen schoonen meimorgend — de zonne was pas gerezen; het vogelental deed zijne heldere stem, den Hemelten danke, alom weërgalmen, en de stille natuur prijkte in hare grootste heerlijkheid — had Adolf zijne schreden weër veldwaarts gewend. Traagzaam en droomend wandelde hij al verder en verder langs bochtige paden de stad om, tot dat hij aan een dicht elzenboschje was gekomen. Zich belust voelende tot diepe overdenkingen, en deze plaats, wegens hare eenzaamheid, daartoe bijzonder geschikt vindende, stapte hij onmiddelik het boschken in.

Daar vernam hij weldra het zacht gemurmel eener bronader, die in de nabijheid opwelde en hare zilveren golfjes kronkelend tusschen gras en twijgen heenvoerde.

Blijkbaar werd er niet als voorheen aan deze bron geput, en nochtans waren heure wateren zoet en doorschijnend.

De lucht was er frisch en aangenaam, en buiten het ge-
ruisch der bron heerschte er de diepste stilte.

Adolf zettede zich op eene met dicht loover overlommerde
zodenbank neder.

Lange stonden bleef hij daar in gedachten verdiept zitten;
en toen hij henenging, had hij het vast voornemen opgevat,
aldaar dikwijls eenige heilvolle oogenblikken te komen
doorbrengen.

Reeds meermalen had hij de bron bezocht, en nog niet
eens had hij er iemand ontmoet; zelfs had hij niet kunnen
bemerken, dat die plaats door iemand was betreden gewor-
den. Hij bevond er zich in volle eenzaamheid: en des te
liever begaf hij er zich telkens weêr naartoe.

Opnieuw was Adolf het elzenboschje ingestapt, en meende
nogmaals hij de waterbronne te gaan nederzitten. Eens-
klaps ontwaarde hij voetstappen! ja, voetstappen in den
grond gedrukt, en wel van een fijn voetje, dat maar aan
een tenger meisje behooren kon.

Onthutst hield hij stil, en stond deze inprentingen eenē
wjl droomend aan te staren. — Wie had zich op deze plaats
bevonden?.. Wat aardsche engel had daar op die zoden-
bank nedergezeten?.. Was zij daar komen water putten,
of had het brongemurmél haar insgelijks tot overweging
genoopt? Wie was zij, wie?..

Adolf zettede zich nu ook neêr, en droomde lang van de
onbekende schoone. Vóór hij henenging, deed hij met
kloppenden herte de voetstappen uit het zand verdwijnen.

Des anderdaags werd Adolf door nog grootere drift naar
het boschje heengevoerd; hij vond er nieuwe indrukkingen
van denzelfden voet.

Zijne verbeelding was te zeer geschokt, zijn boezem joeg
te hevig, dan dat hij aan iets anders dan aan deze, die het
toeval of de voorzienigheid op zijne schreden zond, en welke
hij echter nog niet kende, hadde kunnen denken.

Toen hij ditmaal de bron verliet, ontglipte zijner bevende hand eene blanke lelie.

Innig ontroerd, richtte Adolf den volgenden morgen, op de gewoone ure, zijne stappen weder naar de bron. De lelie was verdwenen, en er lag een geurige ruiker in de plaats !

De jongeling kon de hijgingen zijns boezems schier niet uitstaan, en het bloed steeg hem zoo overvloedig naar het hoofd, dat hetzelfde door overspanning bijna duizelig werd. Hij nam den ruiker op, die gewis voor hem bestemd was, en hoewel hij niet wist welke schoone hem dien had geschonken, bracht hij hem met drift aan zijne lippen.

Adolf bracht den volgenden nacht slapeloos door, en vóór de zon was opgestaan zat hij reeds aan de waterbron in het elzenboschje.

Hij had thans daar insgelijks eenen ruiker neêrgelegd, en zat verder, achter eenen bladerrijken tak verscholen, op zijne zodenbank.

Wat het teeder gemoed des jongelings alsdan beproefde, wat er in den grond zijner ziel omging, zullen wij niet trachten te beschrijven : hij was alles behalve gerust.

Dan, de zonne rees statig aan de oosterkim, en zond hare goudene stralen schuins over het boschje heen ; de reine duive verliet klapwiekend haar hok en zweefde in het lucht-ruim vrolik rond : de wakkere leeuwerik hing onberoerlik in de hoogte en zong den Heere zijn danklied ; de teedere nachtegaal verhief onafgebroken zijne heldere en buigzame stemme, en deed het dal onder zijne zachte en welluidende tonen zuchten.

Adolf zuchtte insgelijks, zijn boezem was hevig geprangd.

IJlings vernam hij eenig geritsel, en eene huivering doorliep daarbij al zijne leden. Het gerucht nam toe, en weldra kon hij naderende stappen onderscheiden.

Hemel, hemel ! — dacht hij — wie is het, die ik hier ont-

moeten ga ! En hij hoorde duidelijk het bonzen zijns harten in zijnen benauwden boezem.

Daar naderde met lichten tred een beeldschoon, engelachtig meisje, eene kristalen waterkruik in de hand dragende. Om haren welbesneden mond zweefde de glimlach des stillen eenvouds en der tevredenheid, en hare frissche wangen pronkten met den liefeliken bloes der onschuld.

Haar helderblauw oog blonk aanminnig terwijl de teederste gevoeligheid des herten er in doorstraalde. Schoone blonde lokken omgolfden zwierig heuren blanken hals, en het morgendgewaad, dat hare tengere leden los omhulde, gaf haar als het ware een nog verrukkelijker voorkomen.

Zij naderde tot bij de bron, en het eerste, dat zij scheen te bemerken, was de bloemruiker, door de hand des jongelings daar neêrgelegd. Gretig nam zij den ruiker, aanschouwde dien eene wijl met welgevallen en plaatste hem daarna aan heur hert.

Wat was het teedere maagdelijn op dien stond beminnelik !... Onwillekeurig maakte zij eene bloem uit den ruiker los, verplukte ze met onachtzaamheid en liet de blaadjes langzaam tusschen hare vingers glippen.

Allengs zonk zij in diepe mijmering weg, en fel moest zij aangedaan zijn, want haar boezem ging golvend op en neder en loosde soms eenen langen zucht.

Adolf, door te veel gewaarwordingen bestormd, kon zich bijna niet wederhouden, en weinig scheelde het, of zijne aandrift ging hem voor 's meisjes voeten doen nederstorten.

Zij deed nog eenen stap en boog zich voorover om water te putten. Plotseling ontwaarde zij den jongeling, die oogenblikkelijk voor haar op zijne knieën ten gronde zeeg.

« O lieve engel ! » zuchte hij ; doch zijne bedeesdheid liet hem niet toe verder te spreken.

's Meisjes eerste beweging was die van schrik, en zij meende spoedig de vlucht te nemen ; maar haar oog ont-

moette den smeehenden blik des jongelings, en van dan af gevoelde zij zich onwederstaanbaar tot hem getrokken.

Het goede meisje boog zich tot Adolf, en lichtte hem met teederheid van den grond op. Daar stonden zij dan hand aan hand, beide zoo diep ontroerd, dat zij geen woord konden uitbrengen; maar hunne oogen spraken eene taal, die tot in den grond hunner zielen doordrong.

Welk een stond! welke liefde! welk geluk!..

Eensklaps meenden zij eenig gerucht te vernemen, en vreezende verrast te worden, scheidden zij van elkander. Adolf, met den vinger naar den grond wijzende, zegde driftig: « Morgen, op dezelfde uur. »

En toen hij den toestemmenden blik der maagd ontvangen had, verwijderden beiden zich in verschillende richting.

Adolf droomde den ganschen dag van liefde en geluk. Het scheen hem toe, dat hij op eens een nieuw leven was ingetreden, en dat hij thans een geurig rozenpad bewandelde.

Vóór de gestelde uur stond hij reeds bij de bron. Hij wachtte en bleef wachten; maar de maagd verscheen niet. Die teleurstelling viel hem onzeggelijk bitter.

Den volgenden dag bleef Adolf weêr alleen in het elzenboschje. Eilaas! zijne heildroomen waren te spoedig vervlogen; voor hem was er geene rust, geen geluk meer!

Elken morgen ging de arme jongeling de bron bezoeken; doch dit diende slechts om hem nog treuriger te maken: altoos bleef hij er alleen, gansch alleen.

Wat was er van het geliefde kind geworden? Waar was zij heengegaan? Wie was zij?.. Adolf verloor zich in gissingen.

Wel was het elzenboschje tegen eenen lusthof gelegen, die tot de bronne toegang had; doch daar woonde slechts een kinderlooze rijke met eenige oude dienstboden.

Wie was zij dan, die zoo zijn hart had veroverd en zijne

zinnen gebooid hield, die hem geluk had schijnen te brengen, en zijne ziel met bitterheid had vervuld ?..

De teleurgestelde jongeling kon het niet te weten komen. Zijne vurige liefde was ondertusschen niet te bedwingen, en zij voerde hem elken morgend onweêrstaanbaar naar het elzenboschje terug. Hij werd mager en bleek, en van dag tot dag zwakker.

Zijn vader wendde alle mogelijke middelen aan om hem van deze geheime kwaal te genezen ; doch niets kon baten.

Eindelijk besloot mijnheer van Zandbergen, opaanrading zijner vrienden, zich met zijnen zoon op reis te begeven.

Adolf stemde, na lang aarzelen, daarin toe, en verliet dus het stadje en het land om in den vreemde verstrooying voor zijnen geest en verlichting zijner smert te zoeken.

II

Bij den rijke, wien de lusthof toebehoorde, had een bevriend gezin, uit man en vrouw en een lief meisje bestaande, voor eenige dagen zijnen intrek genomen.

Het meisje, Alida genaamd, was achttien jaar oud ; zij huppelde alle morgenden den hof in, en hield zich gaarne eenen geruimen tijd met de verzorging der bloemen bezig. Soms ging zij ook, meer uit lust dan uit noodwendigheid, aan de bronne water putten, en toen zij er de blanke lelie ontwaarde, die toch eener jonge hand moest ontvallen zijn, ontvonkte haar teedergevoelig maagdenhert, en nog grootere lust dreef haar den volgenden morgend naar het boschje heen.

De eenvoudigheid is zonder achterdocht, en de neiging des herten, medeslepend. Zoo ontmoette Alida den jongeling aan de waterbron.

De goede Alida, door haar gevoel overmeesterd, had er

niet eens aan gedacht, dat zij dienzelfden dag den lusthof verlaten moest. Ook zuchtte zij diep, toen zij alles tot het vertrek zag gereed maken. Omtrent den middag verliet een rijtuig met het drijledig gezin het stadje B... — Het was een liefelik weder ; de vogeltjes verhieven alom hunne blijde liefdezangen, terwijl de werkzame akkerman, zijn zweet afdroogend, juichend den lastigen veldarbeid verliet om zich ten dissche te begeven.

Alida deelde echter niet in de algemeene vreugde ; buiten hare gewoonte bleef zij gedurende de geheele reize sprake-loos en treurig.

Eenige dagen vervlogen, en het meisje was weder vrolik ; men zoû gezegd hebben, dat zij zich de ontmoeting niet meer herinnerde. — Was het nu wezenlik met haar alzoo gesteld, en had zij het gebeurde uit haar geheugen gewischt ? — Waarlik, men zoû geneigd zijn, zulks te gelooven ; trouwens, de lichtheid is den vrouweliken karaktere zoo eigen. Doch neen, in den grond harer ziele had zij er het aandenken van bewaard, en hare vrolikheid, wellicht maar eene schijnbare, was niet van langen duur.

Langzamerhand werd zij nadenkend en droomend, en weldra bracht zij gansche dagen door zonder een woord te uiten. Hare mijmering was dan wel eens zoo diep, hare verstrooidheid zoo groot, dat zij de vragen, die men haar toestuurde, onbeantwoord liet.

Hare ouders, beducht, beproefden alles om haar op te beuren, en die mijmeringen, waarvan zij de oorzaak niet vermoeden konden, te doen ophouden.

Daarom leidden zij haar naar allerhande feestelike bijeenkomsten ; doch vruchteloos : niets kon haren gedachten afleiding geven, zij bleef ingetogen, en hare treurigheid dreigde meer en meer tot verzwakking te zullen overslaan.

Het eenige, dat nog in Alida's gemoed weêrklank vond, was het door hare ouders geopperde ontwerp eener aan-

staande reis, en toen men haar daarover onderhield en haar vraagde waar zij het liefst heen wilde, sprak zij steeds van het stadje B...

Weinige dagen later rolde een rijtuig, vader, moeder en dochter medevoerende, over de vroeger door hen beredene baan.

Te B... aangekomen, verhaastte Alida zich, heure schreden naar het elzenboschje te richten.

Met het angstzweet op heur ontkleurd gelaat, trad het meisje door den hof het boschje nader. Wat mocht toch hare verlegenheid zijn? Dacht zij er den jongeling te vinden? Maar het was reeds zoo lang! Niettemin voelde zij zich onweêrstaanbaar daarheen gedreven. Hare ontroering verminderte niet, wanneer zij bemerkte, dat nog dikwerf een persoon op de zodenbank had nedergezeten, en vooral werden hare zinnen geschokt, toen zij nog versch in de schors eens booms eenige woorden zag gesneden staan. Zij naderde, en las: « O beminnelik maagdelijn, waar zijt gij? hebt gij mij vergeten? Ik ga thans ook henen, maar vergeten zal ik u nimmer!

Alida liet zich afgemat en zuchtend op de zodenbank nederzakken. Hij had naar heur gewacht, voorzeker om haar getreurd; en zij kwam te laat om hem te troosten. Tranen rolden overvloedig langs hare verbleekte wangen.

Alle dagen kwam Alida nu op hare beurt aan de bronne treuren. De gemoedsrust, die zij aldaar was komen zoeken, was er dus voor haar niet te vinden. Zij kwijnde weg, en hare ouders zagen van dag tot dag hunne hoop verminderen.

Ondertusschen kon Adolf op zijne reis ook geene rust, geen genoegen vinden. Zijne ontmoeting bij de bron kwam zich steeds, en telkens met nieuwe kracht, voor de oogen zijns geestes, vertoonen, en zoo voelde hij zijne smart nog gedurig aangroeyen.

Moest hij geheel verkwijnen, wegsterven, dan had hij

toch liever te B..., dan in eene andere plaats de dood af te wachten. Daar immers vond hij zijne geliefkoosde bron; daar kon hij zich vrijer aan zijne mijmeringen overgeven, en Adolf keerde naar B... terug.

Den morgen na zijne wederkomst was Adolf vroeg zijner sponde ontweken, en ijldde met koortsig verlangen naar het elzenboschje. Maar ditmaal had het murmelen der bron eene nog grootere kracht op hem dan vroeger; want nog nooit had hij zulke ontroering gevoeld.

Eensklaps bleef hij met gapenden mond en opgespalkte oogen stilstaan... Wat mocht nu zijn gezicht zoo levendig hebben getroffen?... « Ho! » — riep hij eindelijk in vervoering het meisje, dat hij daar ontwaarde, toe — « is het wel u, o mijn engel, die ik hier weder ontmoet!... »

En de beide jongelieden reikten geestdriftig naar elkan- der de armen uit.

. . . . .
De lusthof is thans Adolf's en Alida's. Dikwijls nog gaan zij gezamenlik de bron bezoeken; maar wanneer zij er zich naartoe begeven, huppelen hun drij lieve kleinen vooruit.

J. B. DEVENIJN.

Wetteren.

